Ludvig Hope

Hjelp til fred

Til vakte som strever etter fred og visshet om frelse

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Ludvig Hope: *Hjelp til fred* (Til vakte som strever etter fred og visshet om frelse).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 25. november 2026.

Innhold

Forord 1
Nådestolen og domstolen 2
Troen krever 5
Hvorfor finner du ikke fred? 7
Den tro som eier Jesus 9
Dine synder er deg forlatt 12
De fattige i ånden 16
Åndens vitnesbyrd 20
Vitne om Jesus 24
Den nye veien 26
Tro og følelser 28
I Kristus 32
Om Ludvig Hope 34

Forord

Det meste av det som står i denne lille boken, er tatt fra de bøkene jeg har skrevet før. Noen stykker er gjort kortere, og ett og annet er forandret.

Jeg har samlet disse stykkene i en liten bok for seg selv fordi noen av vennene mine, som jeg gjerne tar råd av, har bedt meg om det. De mener at stykkene kan bli til hjelp for folk som går vakte, men har vanskelig for å vinne fram til fred og visshet om frelse.

Måtte Gud da styre det slik at denne lille boken får være med og lyse mange inn i den frelsende havn.

Nådestolen og domstolen

> «Så skal du sette nådestolen oppå arken. Og i arken skal du legge vitnesbyrdet som jeg vil gi deg. Og jeg vil komme sammen med deg der. Fra nådestolen … der vil jeg tale med deg» (2 Mos 25,21–22).
>
> «For vi må alle åpenbares for Kristi domstol, for at enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt» (2 Kor 5,10).

På to steder kan vi mennesker møte Gud. Det ene stedet har i Guds ord fått navnet nådestolen, det andre domstolen. Nådestolen har Gud reist her på jorden, midt iblant syndere og for syndere. Domstolen er reist utenfor dette livet. Den møter vi først når vi går bort herfra, fra nådetiden.

Ingen blir tvunget til å møte Gud ved nådestolen.

Den som vil, kan gjøre det. Den som ikke vil, kan la være.

Med tanke på disse to møtestedene mellom Gud og mennesket vil jeg bruke et bilde for å prøve å gjøre saken lettere å forstå.

Menneskene kommer inn i dette livet gjennom en trang port. Én for én kommer vi. Innenfor porten ligger en stor slette foran oss, og sletten er livet her på jorden. Her går vi, spredt utover, noen ganger ensomme og noen ganger som maur i tuen. Av og til sliter og strever hver enkelt for seg selv, av og til er mange samlet til arbeid og kamp.

Hele denne yrende mengden av mennesker er herjet av synden og Satans makt. Millioner av lengtende, lidende og forkomne liv går dømt til å ende sin strid i en grav.

Står vi stille en liten stund og legger øret til det bankende hjertet i alt dette livet, og ser vi utover til folkeslagene og inn i hjem og hus, da møter vi en stor, lidende skare. Fengslene er fulle av forbrytere, og sykehusene av syke og døende. Hat, misunnelse, drap og mord herjer overalt, like fra den trange fjelldalen til de brede slagfrontene, der millionene spyr ild og bly mot hverandre, så strømmer av blod farger jorden.

Det står ille til med oss, verre enn vi selv forstår.

Mens vi er fanger under synden og Satan og døden, innbiller vi oss at vi er store og frie. Men midt på denne livssletten, midt i denne herjede slekten, midt i maurtuen har Gud satt nådestolen. Derfra roper han utover sletten til alle: «Jeg vil komme sammen med deg her.» Han roper gjennom sitt ord, sin Ånd og sine tjenere: «Kom og møt Gud der!»

Slik henger det sammen at vi lever i nådetiden og får høre ordet om nåde.

På denne måten taler Gud til oss ennå i dag, for ennå står nådestolen på livssletten. Den dagen kommer – og komme gjør den – da nådestolen er tatt bort. Da er det ingen lenger som kaller oss til en nådig Gud.

La oss huske at vi må gå til nådestolen av fri vilje. Men la oss heller ikke glemme at ved domstolen må vi møte Gud, enten vi vil eller ikke. Der kan ingen slippe forbi Gud.

«Vi må alle åpenbares for Kristi domstol» (2 Kor 5,10).

Livssletten er ikke vårt rette fedreland. Dag for dag drives vi alle av en overmektig kraft mot en ny port. Og så må vi ut av dette livet én for én, slik som vi kom inn i det. Der, ved utgangsporten, møter vi Gud på domstolen. Der kommer ingen forbi Gud. Da nytter det ikke med bønn og tårer.

Livet lid, til kvelds det hallar,
snart det sloknar i si grav.
Dagen kjem då Gud deg kallar
til å svara på hans krav.
Då du fram til doms skal fara,
greida for di gjerd på jord
og for alt ditt liv må svara,
for din tanke, gjerd og ord.

Den som var så klok at han møtte Gud ved nådestolen, han går fri ved domstolen. Ved nådestolen gikk nåde for rett, og synderen står frelst og fri på nådens bekostning, ansikt til ansikt med den levende Gud. Det er den samme Gud han møter ved domstolen som han bøyde seg for ved nådestolen.

Med frihetsbrevet han fikk fra Gud, står synderen nå frelst og fri, og domstolen blir ikke noe annet for ham enn en stadfesting av det han fikk ved nådestolen. Og Guds egen munn kaller ham inn til livets evige rike.

Hvem vil meg fordømme?
Jesu blodestrømme
senker jeg meg i.
Gud for alle riker
dømmer selv og sier:
denne han er fri.
Han er tvett i Jesu blod,
Satan, synd og død må rømme,
hvem vil meg fordømme?

«Er Gud for oss, hvem er da imot oss? Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham? Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør. Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, mer enn det:

som også er blitt reist opp, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss» (Rom 8,31–34).

På denne faste grunnen står alle de som møtte Gud ved nådestolen.

Skulle ikke denne sannheten bære med seg mot og glede til alle gledeløse Guds barn, de som frykter for døden og dommen?

Men du som går over livssletten uten å møte Gud ved nådestolen, du må møte Gud for egen regning ved domstolen.

Den dagen da bøkene skal åpnes, ditt livs bok og mitt livs bok, da blir det alvorlig å være menneske. Da må all spott tie. Da blir alle lagt på vektskålen, og du blir funnet for lett om du ikke har funnet nåde og er skrevet inn i livets bok.

Det er ikke en tyrann som dømmer etter sine luner. Nei, det er en rettferdig dommer som sitter på dommersetet. Han dømmer etter det som står skrevet i bøkene, etter de gjerningene hver enkelt har gjort.

Bare de som har navnet sitt skrevet i livets bok, er berget. Og innskrivningen i denne boken skjer ved nådestolen.

Har du møtt Gud ved nådestolen?

Jeg vil ikke spørre deg om du er omvendt, om du har en sann og levende tro, om Guds Ånd vitner med din ånd at du er et Guds barn. Det er ikke alltid så lett å svare på slike spørsmål. De mange skyggene i dette livets daler gjør ofte svaret uklart for en kristen.

Men spørsmålet om vi har møtt Gud ved nådestolen, det kan vi svare på om vi vil. For det er ikke en tanke, en mening eller et ønske det her blir spurt om, men en gjerning som hele vår person er med på – like åpenbart som når vi setter oss til bords og får mat.

Har du møtt Gud ved nådestolen?

Å, svar! Svar ja eller nei, akkurat som det er, men svar!

På dette spørsmålet og dette svaret henger hele din evige skjebne. Måtte du handle klokt og ikke la noen hindre deg i å møte Gud ved nådestolen.

Men kanskje noen vil spørre: «Ja, men hva er nådestolen for noe? Hvor finner jeg den? Hva er det som gjør at den kan berge meg?»

I Rom 3,24–25 står et ord som gir svar: «De blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen.»

Gud har satt fram nådestolen, og nådestolen er Jesus Kristus.

Der kommer Gud sammen med oss.

Jesus er sonofferet, og Jesus er nådestolen. Han tok bort synden ved sitt offer, og med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen og fant en evig forløsning (Hebr 9,12).

«La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid» (Hebr 4,16).

Troen krever

Sett fra én side er det å tro på Jesus så enkelt og likefram at et lite barn kan gjøre det. Det skal slett ikke stor forstand til for å tro. Tvert imot er det lettere å tro for den mest barnlige og troskyldige.

Det er nok ut fra dette synspunktet Jesus priser sin Far fordi han har skjult dette for vise og forstandige, men åpenbart det for umyndige (Matt 11,25) – for de ulærde og barnlige. Til disiplene sine sier han at vil de komme inn i Guds rike, må de bli som barn (Matt 18,3).

Men selv om det å tro på en måte er så enkelt og likefram som noe kan være, må vi likevel erkjenne at troen er en guddommelig kunst. De fleste mennesker går derfor også nesten hele livet uten å komme til troen. Det gjelder ikke bare dem som snur Gud ryggen, men også dem som hører ordet og på en måte gjerne vil tro. Mange av disse kommer aldri lenger enn til å si: «Å, om jeg bare kunne tro!»

Hvordan kan det da ha seg at det er så vanskelig å tro?

På dette spørsmålet finnes det like mange svar som det finnes måter å dåre menneskehjertet på, og som det finnes farer.

Men ett av svarene, og ett av de viktigste, er dette: Den troen som fører oss fram til samfunn med Gud, kommer med krav til oss. Dersom vi ikke oppfyller disse kravene, får vi aldri «gnisten» i troen. Da kommer vi aldri inn gjennom porten til denne livets hemmelighet: å eie liv i Gud.

Hva er så de kravene som troen kommer med til et uomvendt menneske?

I Det nye testamente står det ofte et par små ord som vi må legge merke til her. Det er «kom» og «vend om», «omvend deg». I disse ordene ligger kravet som troen kommer med til et uomvendt menneske. Dersom vi ikke «kommer» og ikke «vender om», får troen ikke rom i hjertet vårt. «Gnisten» kan ikke springe over.

Hva vil det da si å komme og å vende om?

Det er å overgi seg og utlevere seg til en annen, med alt det en var, og alt det en har og er. Det er å la seg føre bort fra verden, bort fra synden, bort fra sin egen vilje, og aldri mer råde over seg selv.

Da Paulus lå blind på veien til Damaskus, innhyllet i lyset fra himmelen, og Jesus talte til ham, sa han disse store og gripende ordene: «Herre, hva vil du at

jeg skal gjøre?» (Apg 9,6).[1]

Hvem kunne ha tenkt at denne mannen noen gang skulle komme til å si noe slikt?

Si meg, Herre, hva skal jeg gjøre? By meg det du vil, send meg dit du vil, krev av meg det du vil – jeg legger min vilje i din! La det koste meg framtiden som lærer og fører for mitt folk! La meg bli forfulgt av mine landsmenn og forbannet av far og mor! Alt som var en vinning for meg, vil jeg akte som tap for din skyld. Hva vil du at jeg skal gjøre?

Å overgi seg slik til Kristus, det er å komme, det er å vende om.

Når troen får dette kravet oppfylt i oss, fører den oss til Kristus, og Guds Ånd forklarer ham for hjertet vårt.

Men det er mer enn det: Det er tro. I Hebr 11,8 står det: «Ved tro var Abraham lydig da han ble kalt, så han dro ut til det stedet han skulle få til arv. Og han dro av sted uten å vite hvor han skulle komme.»

Når vi blir kalt til Kristus og går til ham, kan det sies om oss som om Abraham at vi tror.

Å gå til Jesus og gi seg til ham, å åpne sitt hjerte for ham og bekjenne sin synd, det er å tro. Det er å tro fra vår side, den siden av troen som vi har ansvar for. Men livsgnisten i troen, det som gjør at Kristus blir forklart for hjertet, så synderen blir født av Gud, det er et verk av Guds Ånd.

I overgangen fra død til liv må Guds Ånd gripe inn også når det gjelder troen. Her er troen på Jesus i bunn og grunn ulik all annen tro. Hvis ikke Gud griper inn og gjør dette underet, kommer et menneske aldri lenger enn til en forstandstro.

«Dere har fått den nåde … å tro på Kristus» (Fil 1,29).

Du som har opplevd dette, du husker en tid da du ikke fikk til å tro. Du gikk og irret og famlet uten å finne fram. Så en dag, da du mer enn før hadde gitt opp alt og ikke så noen utvei, ga du deg over til Jesus. Du vet egentlig ikke selv hvordan det gikk til, men du vet at da gikk lyset opp for deg. Da sprang «gnisten» over, og du ble et nytt menneske. Og det underlige var at nettopp da du minst forsto deg på tro eller tenkte på tro, nettopp da trodde du.

Hvordan kunne det ha seg?

Jo, du var kommet til det stedet der Guds ord ba deg komme, og så ga Gud deg det han hadde lovet.

Alle dere som går ut og inn, opp og ned, i kirke og bedehus, hos prest og lekmann: Gjør som Saulus gjorde, og som alle de har gjort som senere kom til troen! Gi deg helt over til Frelseren! Gå inn under Jesu Kristi vilje! Da skal Ånden legge «gnisten» også i ditt hjerte.

Du skal få en levende tro.

Men vil du styre deg selv og leve etter din egen vilje, kommer du aldri til en levende tro.

[1] NB: «Hva skal jeg gjøre, Herre?» (Apg 22,10).

Hvorfor finner du ikke fred?

> «Og da de så stjernen, ble de over all måte glade. De gikk inn i huset, og fikk se barnet med Maria, dets mor, og de falt ned og tilba det. Så åpnet de skrinene sine og bar fram gaver til barnet: gull, røkelse og myrra» (Matt 2,10–11).

Også nå er det mange som leter etter Jesus, men mange finner ham ikke.

Hvordan kan det ha seg at så mange av dem som leter etter Jesus, ikke finner ham? Et eller annet sted i sjelen må det være en brist. Det må være et hemmelig rom som disse menneskene ikke vil låse opp, verken for Gud eller mennesker. Det må være et delt sinn, et uærlig sinn.

På det avgjørende punktet stanser det opp. Når de skal gå over grensen, smyger de unna. Det er kanskje en synd de ikke vil slippe, en kamerat de holder fast ved, en tvesinnet vilje som sier nei. Og så tror du at du skal få smyge deg inn gjennom døren til Guds rike med et delt hjerte. Men det går ikke.

Jesus Kristus, som er sannheten og livet, kan frelse fra all synd. Men han kan ikke bo i et delt hjerte, et hjerte som vil eie både synden og Jesus.

«Dere skal finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte» (Jer 29,13). Det ordet står fast.

Alle dere som søker frelse uten å finne, vil dere ikke en eneste gang stille dere fram for Guds ansikt med hele livet deres, uten andre tanker enn denne ene: «Jeg må finne frelse, hva det så koster!»

Hvor mange er det ikke som går et stykke på veien, men stanser opp når de skal over grensen! Da blir det for alvorlig, da blir det for mye.

Og så kommer de aldri lenger.

Her går tusenvis av mennesker og spør og spør. De farer rundt i ring som en bjørn i bur som ser maten utenfor jernstengene, men ikke kan få tak i den.

For de fleste ender det med at de slår seg til ro i den store, rommelige sekken som heter religiøsitet. De blir med i et eller annet kristelig arbeid, og av og til ser de inn gjennom en kirke- eller bedehusdør. Det er som en lindrende salve på det sviende såret, en vuggesang for den urolige samvittigheten og det fredløse hjertet.

Og det verste av alt er at de får medhold og falsk trøst fra mange prekestoler, der leiekarene roper ut: «Fred! Fred!» – og det er ingen fred (Jer 6,14).

Å, for en dag som venter alle de falske trøsterne, når de skal møte Gud og alle dem de har ført vill!

Du som vil bli en kristen, du må sette livet inn! Selv det beste du vet om, må bort dersom det hindrer deg i å vinne fram til Gud! Det gjorde Paulus: «Det som var en vinning for meg, det har jeg for Kristi skyld aktet som tap» (Fil 3,7). Han vant fram.

Det skal også du, om du gjør som han.

Da skal stjernen lyse deg fram til Frelseren, og det skal gå deg som det gikk vismennene den gangen: De ble over all måte glade.

Da kommer Guds Ånd og tolker frelsen for hjertet, og du er frelst og så glad som du aldri har vært før. Ingen kan si hvordan det går til. Det er livets store under: en synder født av Gud. Det store er heller ikke å forstå dette, men å eie det.

Å, hvor er jeg vel til mote
siden jeg min Jesus fant!

Den tro som eier Jesus

> «Jesus sier til ham: Gå hjem, din sønn lever! Mannen trodde det ordet Jesus sa til ham, og gikk» (Joh 4,50).

Det som til sist er avgjørende for oss i spørsmålet om personlig samfunn med Gud, er vår tro.

Alt det Gud har gitt oss, og som Jesus har gjort for oss, kan ikke gagne oss om vi ikke ved troen har fått det som vårt personlige eie.

Det viser seg derfor også så ofte at det er i spørsmålet om troen at så mange blir stående fast. Kampen i sjelen står ikke alltid om det Jesus har gjort, er godt nok, men om vi kan være visse på at vi har grepet det med en levende tro.

Var bare spørsmålet om troen i orden, ville alt være klart for mange som det nå er uklart for. Vi vet at det er mange som synes å være visse på at de tror, men likevel dårer de seg selv. Derfor spør den ærlige: «Kan ikke også jeg være en av dem som dårer seg selv? Hvordan skal jeg bli viss på at jeg har tro, og at den troen jeg har, er den rette, frelsende troen?»

Her er det mange som står fast.

Vi vil prøve å gi et lite svar på dette.

Det er særlig to strømmer i sjelen som gjør at troen vokser fram i et menneskehjerte. Den ene er uro og sorg over synden, den andre er en voksende trang etter et nytt innhold i livet, etter samfunn med Gud.

Før Guds Ånd når hjertet med lyset fra ordet, er alt rolig der inne. Vi kan nok vite at vi er syndere, men synden er ikke blitt levende. Den gjør oss ikke vondt, og sjelen kjenner seg ikke dratt til Gud.

Men så hender det at en og annen av de mange, mange menneskene kjenner seg fredløse, syndige, syke og såre dypt inne i sjelen. Der inne er det så stygt, så sønderrevet, så ødelagt og forkommet. Synden begynner å bli levende, og trangen etter å slippe fri fra synden våkner.

Men midt inne i all denne uroen og sorgen over synden og et forspilt liv er det også noe annet som holder på å vokse fram, noe en aldri har kjent før. Det er trangen etter å bli frelst, etter fred med Gud, etter å få det vonde bort fra sjelen og samvittigheten, etter samfunn med Gud.

Denne stille, dype og sterke kraften som slik kommer opp i oss, tar oss tross alle innvendinger og all motvilje og fører oss til – Jesus.

Hva er dette for en kraft?

Er det synden, nøden og lengselen? Er det Guds Ånd og trangen etter frelse som får oss til å gå? Er det der denne lokkende og dragende kraften ligger?

Ja, det er sikkert alt dette. Men så kommer spørsmålet: Er alt dette nok?

Det er sikkert godt at alle som prøver å finne fram til hvordan troen blir til, stanser litt her.

La oss ta et eksempel. Var det bare den dype eventyrtrangen og lysten på ære som fikk Roald Amundsen til å holde ut til han nådde begge polene? Var det ikke noe annet med i spillet? Han har selv sagt at det var én ting til, og nettopp den var det som gjorde at han dro ut.

Hva var det?

Det var tro.

Dersom han ikke hadde trodd at det skulle lykkes, ville han aldri ha lagt ut på ferden, selv om trangen var aldri så stor og sterk. Da han mistet troen på flymaskinen, ga han det opp og tok det store luftskipet i stedet.

Han ga det opp da han mistet troen. Merk deg det!

Når det i et fortapt synderhjerte vokser fram en kraft som drar oss og bærer oss til Kristus, over og forbi alle innvendinger og stengsler, da må denne kraften være tro. Uten denne tilliten – «Det er hjelp også for meg» – ville vi ikke gå til Kristus.

Ville du?

La oss tenke etter!

Så vidt jeg kan forstå, er det nettopp dette Pontoppidan også holder fast ved når han sier at troen kommer opp «i en syndig jammerfølelse». Det som vokser fram i hjertet på denne måten, er i sannhet en underlig kraft. Den er sterkere enn noe annet i mennesket, sterkere enn hovmot, sterkere enn menneskefrykt, sterkere enn synden, Satan og verden. «Dette er den seier som har seiret over verden» (1 Joh 5,4).

Det er vår tro.

Det er den frelsende tro.

Men er ikke dette da Guds Ånd?

Guds Ånd vekker, kaller og drar i synderen – og alt synes å være forgjeves. Men når denne indre kraften springer fram i hjertet, da snur det. Da åpnes hjertedøren. Da legger mennesket hele sitt syndefulle liv fram for Gud. Da sier det alt til den store, evige Gud og ber om nåde.

Det er tro.

Å vinne fram til Jesus Kristus med sitt fortapte liv og legge det for hans føtter, det er den største seier et menneske kan vinne her i verden. Og etter hvert som årene blir flere også i mitt liv, blir det mer og mer klart for meg at det fortsatt er det største å vinne fram til Kristus – ikke bare den første gangen, men også senere, dag for dag, hele livet.

Hvor underlig ordner ikke alt seg i livets strid når vi vinner fram til Kristus!

Det er troen som vinner denne seieren ved Guds ord og Ånd.

Ingen andre krefter enn Guds ord og Guds Ånd og vår tro kunne ha fått oss til dette. Om et kvasslipt sverd hadde hengt i et hår over hodet vårt, ville vi likevel ikke ha gått til Kristus uten denne underlige kraften.

Har du en slik tro?

Det kan hvem som helst svare ja eller nei på.

Her er det ikke spørsmål om du synes du er rett vakt og omvendt, om du har hatt nok syndenød, eller om troen din er rett. Her er det bare spørsmål om du er kommet til Kristus, om du er der og ikke vet noen annen utvei enn å være hos ham.

Den som kan svare ja på dette i det praktiske livet, han er vakt, han er omvendt, han tror. Kristentroen er ikke en religiøs-poetisk drøm, men en levende kraft som fører oss mot et mål. Den som eier denne kraften, går mot livets store mål, Jesus Kristus.

Vantro fører aldri et menneske til Jesus.

Heller ikke den rette, men døde troen.

Det kan godt være at troen ennå ikke har fått føre mennesket fram til klar dag og full visshet i tro og følelse. Troen kan og skal gjøre dette, men like visst hører det ikke med til grunnlaget for troen. Den fulle vissheten er blomsten og kronen på troen.

Når troen har slått rot i Jesus, da er den levende i hjertet. For «med hjertet tror en til rettferdighet» (Rom 10,10).

Den store hovedsaken for det mennesket som eier en levende tro, er at synden er blitt en plage og Jesus en skatt det ikke kan være foruten.

Den tro som ham har funnet
der heter sjelens skatt,
er den som skjult i grunnen
og synes ganske matt,
så sant den er kun der,

så har den kraft å kjempe,
å drive og å dempe
den hele Satans hær.

Dette er noe av det en levende tro legger inn i mennesket: Den kan ikke slippe Jesus, og den kan ikke slutte å stride.

Har du det slik?

Da har du ikke bare en rett tro, men du har også en levende tro.

Dine synder er deg forlatt

> «Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Vær frimodig, sønn! Dine synder er deg forlatt!» (Matt 9,2).

Synd – det er en tung sannhet.

Jo bedre en lærer livet å kjenne, desto mer må en skjelve for denne store kjensgjerningen: synd.

Hvor en enn snur seg, enten en ser på det enkelte mennesket eller på folkelivet som helhet, så møter en synd bygd på synd. Men det underlige er at fra alt dette yret av synd og fra disse syndefulle livene stiger det såre sukk og en dyp lengsel etter å bli løst ut og bli fri.

Den som kunne reise seg og gå bort fra synden, slik den lamme reiste seg fra sengen sin! Den som kunne være sterk nok til å slippe å synde! Det er dette ønsket som så ofte skaper det dype sukket og den stille lengselen i mennesket.

Mange lengter like mye etter kraft mot synden som de kjenner seg bundet av den. Dypt inne i sjelen, i det lønnkammeret som er skjult for menneskeøyet, rører det seg en sterk trang etter å bli løst fra synden.

Og mange, mange har så ofte sagt til seg selv: «Nå skal det være slutt, nå vil jeg ikke synde mer.» Men når syndelysten og fristelsen kom, lå du igjen i synden som brukket halm. Din kraft er brutt, ditt liv er forspilt, din himmel er stengt.

Vender du blikket inn i ditt eget hjerteliv, finner du en yrende mengde av stygge tanker og vonde lyster som surrer rundt sjelen din tettere enn mygg en varm sommerkveld. Hvor mange er det ikke som tenker seg trette, som sovner i tårer, og som ønsker at de aldri var blitt født, av denne ene grunnen: synd! synd! synd!

Finnes det ikke råd for meg? Må jeg være slave under synden? Kan jeg aldri bli fri? Må jeg gå fortapt?

Slik roper det fra tusenvis av menneskebryst.

Her er det råd, ett eneste.

Hvilket råd er det?

Du skal komme til Jesus!

Du skal legge ditt syndefulle, vanmektige og fortapte liv ned for ham. Slik du trett legger deg i sengen din, skal du overgi deg til ham, uten tanke på å hjelpe deg selv. Men du må ikke la noe holde deg igjen. Bort med det, hva det så skal koste! Det kan aldri bli for dyrt når du kan bli frelst fra synden og den evige død.

Og skulle du være en av dem som synden har fått så stor makt over at hjertet synes å være låst, munnen bundet og livet helt i stykker, så du åndelig talt ikke kan røre deg, da er det likevel råd.

Du kan be andre bære deg til Jesus.

Også på den måten tar han imot deg. Det har han gjort med så mange.

Å komme til Jesus er den eneste veien bort fra synden.

For ikke lenge siden hørte jeg om en mann som var slave av alkohol. Ellers var han en flink og bra mann. En av våre kjente kommunister, som vil ha kristendommen bort fra folket, er arbeidsgiveren hans. Hustruen til den stakkars drankeren var redd for at mannen skulle bli jaget fra arbeidet. Derfor gikk hun ned på kontoret til kommunisten og ba for mannen sin. Arbeidsgiveren lovet å være rimelig med ham. «Men,» sa han, «nå er det ikke noe annet enn kristendommen som kan berge mannen din.»

Tenk, det visste han også!

Jesus Kristus er den eneste hjelpen for synderen som ligger bundet av sin synd.

Vil du komme til Jesus?

Det er du som må svare på det. Ingen andre kan svare for deg.

Her er han som vil løse
hver syndebunden trell,
her er han som vil øse
trøst i hver bange sjel.

Det andre vi må legge merke til her, er det Jesus gir til dem som kommer til ham. La oss tenke over det.

Han sier: «Dine synder er deg forlatt.»

Mens den lamme lå i sengen sin, uten noen slags kraft til å reise seg, sier Jesus disse store ordene til ham.

Du som leser dette, vet du at det er dette Jesus sier den dag i dag til hver eneste synder som kommer til ham?

Ordet om at syndene er oss forlatt, blir alltid gitt til dem som kommer til Jesus.

I Jesus ligger syndenes forlatelse for alle mennesker. Og hver den som kommer til ham, får forlatelse for alle sine synder av ham.

«Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate synder» (Matt 9,6). Vet du det?

Det ser ut til at det er mange, ja, også av dem som er kommet til Jesus, som ikke vet det. Selv om de er kommet til Jesus med sin synd, seg selv og sin vanmakt, er de like uvisse på om de har fått syndenes forlatelse.

Du har lagt deg hjelpeløs for hans føtter, du har sagt ham din synd, du har bedt ham om tilgivelse, men du er like uviss på din frelse. Du bærer fremdeles på uro og angst og venter hjelp fra Gud, enda du har nådd fram til din Frelser.

Hvordan kan slikt ha seg?

Jeg tror det henger sammen med at du først vil kjenne og oppleve at du er frelst, og så vil du tro det etterpå. Du vil at Gud skal la deg oppleve at du har

forlatelse for syndene dine, før du tror ham på hans ord. Men det er like umulig som å mene at du skal bli mett uten å spise.

Du som er kommet til Jesus, du skal ikke vente på syndenes forlatelse. Du skal tro at syndene dine er deg forlatt fordi Jesus har sagt det i sitt ord. Ordene er til deg, som til alle andre som kommer til ham.

Kan du ikke fatte dette?

Du må ikke vente på noe særskilt som skal komme over deg herfra eller derfra. Du skal bare høre disse ordene: «Dine synder er deg forlatt!» Da bygger du din tro og din frelse på Guds ord, ikke på noe av deg selv. Og du vet vel at du ikke skal bygge din frelse på noe i deg selv?

Du skal ikke engang bygge frelsen på noe du har fått av Gud, som du synes er godt i deg. Du skal bygge din frelse på det Jesus har gjort og sagt.

«Salige er de som ikke ser, og likevel tror» (Joh 20,29).

Tenk deg at Jesus kom til deg der du er akkurat nå! Tenk deg at han kom og tok deg i hånden, nevnte navnet ditt og sa: «Dine synder er deg forlatt!» Hadde du da vært viss på at du var frelst?

«Ja, da så! Da skulle jeg aldri mer tvile!»

Du, vent litt og tenk deg om! Dersom du var viss på at du var frelst, så var det ikke fordi Jesus tok deg i hånden eller nevnte navnet ditt. Det var fordi du trodde de ordene han sa til deg. Tviler du på dem, hjelper det deg ikke om du så ham, eller om han tok deg i hånden.

Om taket løftet seg av huset vi sitter i, om rommet ble fylt av engler og vår Frelser var lys levende midt iblant oss, og alle ropte til oss: «Dine synder er deg forlatt!» – så ville vi være like uvisse dersom vi ikke trodde ordene de sa til oss.

Og nå har vi disse ordene, sagt av vår Frelser til alle dem som kommer til ham.

Og var din synd enn nokså stor,
den har dog litt å sige
mot kraften i Guds sanne ord
og nådens sterke rike.
Enhver som tror skal nåde få,
det være hvor det være må
i alle verdens lande.

Så noen ord til deg, du trette, nedbøyde og motløse kristen.

Hvorfor går du så tung om hjertet? Har du rent glemt at du bor midt i frelsen, og at du er hos ham som i seg selv er nok for deg og alle?

Han som ved seg selv fullførte renselsen for våre synder (Hebr 1,3), han er din nå som før. Og så lenge du er hos ham, er all din synd tilgitt og glemt. Det er først når du går bort fra Jesus, at du går bort fra syndenes forlatelse og barnekåret. Hold fast på denne guddommelige trøsten: Så lenge du er hos din Frelser, så lenge er du frelst. La Jesus være nok for deg.

For Gud er han nok for deg. Skulle da ikke du være fornøyd?

Men det er dette som gang på gang legger seg i veien for deg: Din synd og din dårskap blir større for deg enn din Frelser.

Du frykter at all din dårskap og utroskap veier mer for Gud enn det Kristus er for deg, og så kommer tvilen og mørket.

La oss da på ny ta dette til hjertet: Det Jesus har gjort for oss, er større enn alle våre synder. Så blir vi glade igjen, og gleden i Herren er vår styrke (jf. Neh 8,10).

Når all min misgjerning så stor og så svar
meg sier at jeg ingen barnerett har,
da roper det navnet så høyt i min sjel
at blodet, ja blodet har allting gjort vel.

De fattige i ånden

«Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres» (Matt 5,3).

Jesus slår døren til Guds rike vidt opp for alle mennesker. Han støter ingen bort. Likevel viser livet oss at det bare er de som har en levende trang etter å bli frelst, som søker den åpne døren.

Ingen er så åpne for Guds rike som de fattige i ånden. Uten noe forbehold sier Jesus at de er salige. Men livet viser oss også at disse fattige kan deles i to grupper.

Den ene gruppen er de som står utenfor døren til Guds rike og lengter, men ikke våger å gå inn.

Grunnen til at du ikke tør, er at du synes du ikke er som du skal og må være. Så står du utenfor, enda du ikke kan tenke deg noe større enn å bli frelst. Du vet at det ville bli den største dagen i livet ditt om du kunne tro at du er et Guds barn. Men du ser ingen utvei til å finne fram.

Det som står i veien for deg, er ikke at du tviler på det Jesus har gjort. Du er viss på at han har gjort det, og at det er nok også for deg. Du tviler ikke på ham, men på deg selv. Med ham er alt rett, men ikke med deg.

Det er ikke slik at du tror du først må bli et nytt menneske og så tro deg frelst etterpå. Nei. Men du er så helt igjennom umulig. Du har ikke tro, du kjenner ikke smerte over synden, du angrer ikke, og midt i alt dette får du heller ikke alvor i bønnen din. Du får ikke deg selv helt med. Du står i veien for deg selv.

Du gråter fordi du ikke kan gråte.

Du angrer fordi du ingen anger har, og du ber om trang til å be. Du er harm over synden din, men likevel elsker du den.

Hvor du enn vender deg når du ser på deg selv, blir du stående fast. Du ligner et knust glasskrus som ikke kan settes sammen igjen, et floket garnnøste som ingen kan greie å få opp. Du er en gåte for deg selv, en gåte som ikke kan løses.

Av og til er det som om et lite håp skulle gløtte fram, men bare for at mørket skal bli så mye tettere etterpå. Og midt i dette umulige lengter du etter å bli frelst. Om bare noen kunne hjelpe deg!

Da jeg var ganske ung, hørte jeg en fortelling som senere i livet ble til stor hjelp for meg. Den gangen sto jeg, som du, utenfor Guds rike og lengtet inn, men våget meg ikke inn. Den vil jeg fortelle deg. Kanskje den kan bli til hjelp for deg også.

En ung lærer ville gjerne hjelpe barna til å lære så mye som mulig, og han prøvde på forskjellig vis å vekke lærelysten hos dem. En dag sa han til klassen at alle som kom på skolen dagen etter og kunne leksen sin godt, skulle få komme inn i bestestuen hans. Der skulle de få hver sin kopp sjokolade og et fint brød.

Vi må huske på at slike ting ikke var småtteri på bygdene her i landet på den tiden. Som ventet dro de alle hjem fra skolen den dagen med ett eneste stort mål: De ville lære leksen sin, så de kunne få komme inn i bestestuen til læreren og få sjokolade og fint brød neste dag.

Men mens alle dro glade hjem og var visse på at de skulle lære leksen, gikk det en blant dem som ikke var glad. Han het Severin. Han var en av disse ulykkelige med små evner, og blant annet syntes han å mangle evnen til å lære utenat. Han gikk tung og trist ved tanken på å bli sittende igjen alene når alle de andre gikk inn i bestestuen og fikk sjokolade og det fine brødet.

Da han kom hjem, fortalte han mor sin alt og ba henne hjelpe seg. Nå måtte han lære leksen. Mor la bort alt arbeid og satte seg med gutten sin for å hjelpe ham. Men hvor mye de enn strevde, kom de ingen vei. Da kvelden var slutt, var Severin trett. Men leksen var ikke lært.

Tidlig neste dag var Severin og mor hans oppe og prøvde på nytt, men nei, det var umulig. Og så måtte han gå på skolen den dagen som alle de andre, uten å kunne et ord.

Severin satt nederst ved det lange skolebordet. Så gikk det rundt fra barn til barn, og alle kunne leksen. Nå var det bare Severin igjen. Han satt motløs med ansiktet i hendene.

«Nå, Severin,» sa læreren, «nå får du reise deg. Jeg tenker du kan fortelle oss litt i dag.»

«Jeg kan ikke,» svarte Severin.

«Å jo da, prøv nå! Jeg skal hjelpe deg i gang, så går det nok.»

Han reiste seg og gjentok de første ordene læreren sa, men så stoppet det.

Alle satt som lamslått. De syntes synd på Severin.

«Hva skal vi gjøre med Severin?» spurte læreren.

Da reiste den eldste jenta seg og sa: «Severin må få være med!»

«Er alle med på det?» spurte læreren.

«Ja!» ropte flokken i kor.

Så bar det inn i bestestuen, og Severin måtte først til bords. Glade og stolte over at de hadde lært leksen sin, drakk de sjokolade og spiste fint brød, alle unntatt Severin. Han satt der uten å ha lært leksen, av bare nåde.

————————

Rundt omkring i hus og hytter mellom fjordene og fjellene våre er det mange som åndelig sett ligner Severin.

Du leser og leser og leser om igjen på livets tunge lekse, men du kan ikke lære den. Du ber, du slutter å be, du begynner på nytt. Du hører Guds ord, du strir mot synden, du prøver å få makt over den, du tenker med deg selv at nå skal det bli alvor. Men alt ender igjen der du begynte. Du kommer ingen vei. Du lærer ikke leksen. Er det du, min leser, som ligner Severin?

Jeg har et godt budskap til deg fra den levende Gud: Du skal få komme til ham og være hans barn i hans hus uten å lære leksen din!

Det som er Guds store under, og som du ennå ikke har fått øye på, er at det er en annen som har lært leksen for deg, nettopp den leksen du strir med og ikke greier å lære. Han som ble gitt oss av Gud, Jesus Kristus, vår Frelser, han gjorde din lekse til sin og lærte den fullkomment for deg. På hans gjerning og hans regning skal du få komme inn og være frelst, akkurat som du nå er.

Himmerike er ditt!

Det er ditt akkurat nå!

Severin, kom inn, kom nå!

Det er meg openberra at eg eig barnerett,
for Gud med meg i Kristus er forsona.
Og eg som har meg gremma og aldri skjøna rett,
kor eg i domen skulle verta skona,
eg som i all mi betring, mi tru og gudleg sed,
mi gjerning og min lydnad fann aldri hjartefred,
eg er no alt i Jesus Kristus salig.

Ja, slik er det. Legg deg da hjelpeløs i hans hjelpende nådearmer med hele ditt syndige liv! Han vil frelse deg akkurat som du nå er. Dette skal du tro! Da er du frelst!

———————

De andre fattige i ånden, som vi også vil høre litt om, er de som er kommet inn i Guds rike og har funnet frelsen, men som likevel fortsatt er blant de fattige i ånden. Hva slags folk er det?

Det er de beste kristne.

En helt igjennom ærlig kristen kan aldri vende seg til seg selv og finne trøst. I seg selv finner han aldri noe av det han trenger mest. Hva du enn måtte finne i ditt livs innerste grunn, finner du aldri noe som kan gi deg trøst.

Du har en sjel, en ånd, et liv som alltid trenger, og du har armer som rekker tomme hender mot Guds nådefavn for å få og få på nytt, time etter time, år etter år, et helt liv. Med tom krukke må du gå for å få av nådens manna til din siste levedag. Nåden kan aldri lagres. Som dagen er ny, må nåden være ny.

Intet kan jeg bringe deg,
til ditt kors jeg klynger meg,
naken jeg om kleder ber,
hjelpeløs til nåden ser.

Slik er det med de fattige i ånden som er kommet inn i Guds rike: De er «som de som ingenting har, men likevel eier alt» (2 Kor 6,10).

Gud deler ikke ut arven til sine her. Da ville det gå ille både med oss og arven. Arven er gjemt for oss i himmelen, og mens vi venter, blir vi «ved Guds makt … holdt oppe ved tro» (1 Pet 1,4–5). Vi har fått Den Hellige Ånd som innsegl og som pant inntil forløsningsdagen (Ef 1,13–14). Slik ordner Gud det for sine i nådens rike.

Nå er det nok noen som synes dette er et for mørkt bilde av en kristen, og de kommer med spørsmålet: Skal ikke en kristen være lykkelig og glad?

Den kristne skal ha all sin lykke, glede, ære og rikdom, ja, alt, i Jesus. Ikke slik vi eier ham i hjertet vårt, men slik han nå står fram for Guds åsyn for vår skyld.

Jo mer en kristen kan se bort fra seg selv og stole på Jesus alene, desto mer lykkelig og virkelig glad blir han.

Den som roser seg av alt han eier av sin Frelser i sitt hjerte, ligner mer på en fariseer enn på en kristen.

La oss stanse en stund ved dette store ordet av Jesus: «Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres.»

En gang i mitt kristenliv tenkte jeg at denne fattigdommen i ånden var noe en kristen skulle vokse fra, og slik få mer av det livet som Jesus viser oss i talen sin på fjellet. Nå vet jeg: Skal Jesu sinn og Jesu lære få mer rom i oss, så vi i det minste litt kan gå i hans fotspor, må vi alltid være fattige i ånden. Den som er mest fattig, sulten og tørst, er den som kommer lengst inn i rikdommen i Gud og ligner sin Frelser mest.

Som kristne gjør vi klokt i å holde oss borte fra de folkene som alltid viser fram kristendommen sin, og som roser seg av at de eier mer i hjertet enn andre kristne. De er kommet inn på en avvei, og en dag vil de finne seg selv der de minst trodde.

Men for at ingen skal misforstå dette, må jeg legge til at det å være fattig i ånden ikke er det samme som å være fattig på ånd. Den visne åndsfattigdommen er en stor ulykke. Den skaper bare verdsliggjorte kristne og et skralt kristenliv. Til slike sier Guds ord: «Våkn opp, og styrk det andre som var i ferd med å dø» (Åp 3,2).

Den åndsfattige kristendommen har ingen hunger, ingen trang og ingen tørst etter Gud. Den har stanset i veksten og gjør oss til tunge, sure, verdsliggjorte kristne, en skam for Guds rike og til vanære for Gud.

Gud gi at vi aldri må komme blant dem som er fattige på ånd, men være blant dem som er fattige i ånden, så vår Frelser kan prise oss salige!

Åndens vitnesbyrd

«Ånden selv vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn» (Rom 8,16).

Kristus gikk «inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld» (Hebr 9,24), og han «går i forbønn for oss» (Rom 8,34).

«Vi har en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige» (1 Joh 2,1).

Men så stort som dette er, er det likevel ikke nok for oss. Vi trenger ikke bare en mann for Guds åsyn. Vi må også få hjelp til å se hva han har gjort for oss og hva han er for oss, og vi må få hjelp til å finne ham og holde fast ved ham i liv og død. Det er ikke bare Gud som skal se og vite hva Jesus har gjort for oss. Vi må også se det og finne det.

Slik Kristus står for Gud for oss, må han også bli åpenbart i våre hjerter. Også vi må finne og eie frelsen, og det er til dette Gud har sendt sin Ånd her ned på jorden. Han er den andre talsmannen, som Faderen sendte i Jesu navn for å veilede oss til hele sannheten og forklare Kristus for hjertene våre (Joh 14,26; 16,13–15).

Ved siden av dette har vi også fått den samme Ånd som innsegl og som pant på arven vår inntil forløsningsdagen, «til pris for Guds herlighet» (Ef 1,13–14).

Arven har vi ennå ikke fått. Den er gjemt for oss i himmelen og skal først gis oss når vi går over grensen og inn gjennom portene til den himmelske byen. Men allerede her nede har Gud gitt arvingene, sitt folk, pant på arven og innseglet, som gir oss visshet om at pantet er fra den rette mann.

Det er som om vi gjennom dette kan se lenger enn ellers inn i dypet av Guds kjærlighet og hans store omsorg for sine: Alt må være så helt igjennom sikkert at det ikke på noe vis skal være mulig å sette noen av hans folk utenfor, uansett hvem som skulle granske arveretten i dommen.

Den Hellige Ånd er det usvikelige og sikre pantet og stempelmerket i livet til en kristen. Alle som er merket med dette stempelet, er sikret arven.

Det var dette innseglet og dette pantet de fem uforstandige jomfruene hadde mistet eller aldri hadde hatt. Men de fem kloke hadde det, og derfor kom de inn i bryllupssalen, enda de sovnet i den siste timen, midt på natten (Matt 25,1–13).

Den som eier Guds Ånd, eier Kristus. Han er stemplet som Guds eiendom og bærer pantet på arven i sin egen lomme, gitt ham av Gud.

Ingen er så trygg i fare
som Guds lille barneskare,

fuglen ei i skjul bak løvet,
stjernen ei høyt over støvet.

Har du og jeg Den Hellige Ånd?

Mange svarer med et tungt sukk: Jeg vet ikke.

Dette spørsmålet trenger seg ikke bare fram hos dem som nettopp har begynt å søke Gud, men også hos mange som har vært kristne i årevis.

Med sårt sinn sier eldre kristne mange ganger: «I den første tiden av mitt kristenliv vitnet Guds Ånd med min ånd at jeg var et Guds barn. Men med årene er det blitt mer og mer uklart og tvilsomt. Jeg er ikke lenger viss på om jeg har Den Hellige Ånd. Det ser mest ut for meg som om jeg har mistet ham, og kanskje også har spottet Ånden.»

Med noen få ord vil jeg prøve å vise litt av hva et menneske som har Den Hellige Ånd, opplever. Kanskje Gud ved det kunne gi svar til en og annen som spør, og lette et og annet sårt sinn.

Vi må legge merke til at Jesus sier at Den Hellige Ånd skal veilede oss til hele sannheten.

Det skal han gjøre med Guds folk.

Men hele sannheten er ikke bare sannheten om Kristus. Den er også sannheten om oss selv. Fordi vi glemmer dette, blir det så ofte uklart for oss hva det vil si at Guds Ånd vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

Vi tenker oss gjerne at Åndens vitnesbyrd i hjertet vårt skal være en glad lykkefølelse, en hellig følelse som bærer oss over alle livets kår. Og når vi har fått denne bakvendte tanken, blir det sannelig ikke lenger mulig å vite hva Åndens vitnesbyrd er i livet vårt.

Selvfølgelig bærer Ånden lykke og hellig glede inn i livet mitt, men ikke slik at jeg skal være blind for den store sannheten at jeg er en frelst synder som dag for dag må ha nåde.

Sannhetens Ånd går ned til de dypeste dyp i hjertet vårt, og med hele dette avgrunnsdypet fører han oss fram for Guds åsyn. Når vi slik får se oss selv i Guds lys, blir vi misfornøyde både med oss selv og med kristendommen vår.

Vi får mer og mer øye på det i livet vårt som ikke er viet til Gud. Vi ser at vi er lite gudfryktige og lite kjærlige, og at vi eier så lite av Jesu Kristi sinnelag. Det veke, visne og uåndelige i oss blir ført fram for vårt indre syn. De vonde tankene, det selvgode, egenkjærlige og vonde sinnelaget som vi da får se, gjør oss trette av oss selv og motløse over at det står så dårlig til.

Guds Ånd viser oss synden i vårt eget liv og gjør den syndig for oss. Synden blir en byrde som tynger oss ned. Nå er det ikke lenger så mye de andres synd, nå er det min synd. Og nå synger det inne i oss:

Herre, jeg må klage,
mine levedager skammer jeg meg ved.
Jeg din vilje kjenner,
men min hu seg vender dog til synden led,
dette bryst i syndig lyst,
vet jeg kan deg ei behage,
derfor må jeg klage.

Når Guds Ånd skal lære oss hele sannheten om oss selv, er dette særmerket for hans arbeid i kristenlivet: Synden blir syndig for oss. Den begynner å gjøre oss vondt, den smerter oss og blir for tung å bære.

Under dette tunge trykket vokser det fram en levende trang i oss etter hjelp, og gjennom denne trangen lokker Ånden oss til Jesus som virkelig trengende. Der hos ham, ved «den store nådens dør», ber vi om hjelp. Fattige, elendige, sultne og tørste ligger vi ved korset og ber om levende vann. Ikke av gammel vane, ikke fordi det skal være slik, men fordi en indre trang driver oss.

Nå er det ikke tomme ord og kristelige fraser. Nå bærer vi fram fra hjertets dyp det urene, det forfeilede, det forsømte, det selvgode, det smålige, det sure, furtne og late sinnet og de mange tankeløse ordene.

Det er store ting som har hendt oss når vi slik ligger ved nådestolen. Dette er sannelig å be om «nåde til hjelp i rette tid» (Hebr 4,16).

Vi kan være visse på at dette er et arbeid som Guds Ånd har fullført i oss. Av oss selv, selv som kristne, ville vi verken komme på det eller makte det.

Du som er redd for at du ikke lenger har Guds Ånd, vil du tenke over dette? Vil du si til deg selv at dette vi her har talt om, er Guds Ånd som lærer deg sannheten om deg selv?

Men Guds Ånd lærer oss ikke bare sannheten om oss selv. Om han forlot oss der, ville vi synke i grus.

Så trett og tung om hjertet som du var da du kom og klaget din nød, så lykkelig og glad er du etterpå. For han som tukter, han trøster også. Det har vi Guds løfte for.

Har ikke Guds Ånd gjort dette også med deg?

Å, så mange, mange ganger.

Han som lokket tåren fram, tørker den også bort. Han som gjorde sinnet sårt, leger det.

Nå synger du ikke: «Herre, jeg må klage.» Du ville være usann om du gjorde det.

Men nå kan du synge:

Min sjel, min sjel, lov Herren,
og alt hva i meg er, hans navn.
Han som din synd utsletter
og leger dine sår,
han som ditt liv oppretter
når du til døden går.
Han som ny kraft deg sender,
gjør alderdommen ung,
han som deg bær på hender
når tiden faller tung.

Ånden har på nytt lagt balsam på såret og vist deg at Jesus også nå er din Frelser. Dette har gjort deg glad og takknemlig. Du fant veien lenger inn i din egen vonde natur, men du fant også veien lenger inn til ham som ikke støter bort noen som kommer til ham (Joh 6,37).

Dette er sannheten om synd og nåde: at vi er fortapt i oss selv, men frelst i ham. Dette er Åndens gjerning i en kristen.

Ånden forklarer ikke seg selv for oss, heller ikke kristendommen vår, men Kristus.

Guds Ånd gjør oss små i egne øyne, fattige i ånden og misfornøyde med oss selv og kristendommen vår. Han skaper trang i oss etter hjelp, så vi aldri kan være foruten Jesus. Jesus Kristus er den kristnes eneste trøst. Utenom ham er alt håpløst. Derfor lokker og drar Ånden oss alltid til ham, som alene kan gjøre syndere salige og være alt for sitt folk.

«Men det skal være langt fra meg å rose meg, uten av vår Herre Jesu Kristi kors! For ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden» (Gal 6,14).

Slik går det med den som har fått Den Hellige Ånd.

Slik vitner Guds Ånd med vår ånd at vi er Guds barn.

Slik er han med oss i liv og død.

Vitne om Jesus

«Men også dere skal vitne, for dere har vært med meg fra begynnelsen» (Joh 15,27).

Hva er det å vitne om sin Frelser? Eller kanskje heller: Hvordan skal jeg vitne om ham?

Det er et stort spørsmål, og for mange også et vanskelig spørsmål.

Så mange kristne vil gjerne være et vitne om ham som har vært så god mot dem. Men mer eller mindre går de med den stille frykten: Vi vitner ikke om ham.

Denne tanken gjør mange kristne såre og fulle av skam. Noen ganger har den sin grunn i at det er sant: Vi vitner så lite om ham. Men andre ganger er grunnen at vi ikke er klar over hva det er å vitne om Jesus.

Hva er det da?

Det er først og fremst på en eller annen måte å vedkjenne seg at en har gitt livet sitt til Jesus og har funnet ham som Frelseren.

Når et fortapt og syndig menneske er funnet og berget av Kristus, skulle ingenting være mer selvsagt enn at det mennesket vedkjente seg sin redningsmann. Å skamme seg over ham er mer enn skam.

Skulle det ikke være selvsagt at hustruen i huset sa det til mannen sin hvis hun fant Jesus, og omvendt, at mannen sa det til hustruen? Eller at barnet sa det til foreldrene, den unge til kameraten sin og arbeideren til arbeidskameraten sin?

«Med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse» (Rom 10,10).

Dette ordet viser oss en livslov som mange ikke vil bøye seg under, og så går det galt. Livet kan være født i hjertet ved troen, akkurat som treet har spirt og slått rot i jorden før det har brutt gjennom jordskorpen. Men skal dette livet berges, må det bryte gjennom jordskorpen og komme fram i dagen. Ellers må det dø.

Mange grep Kristus ved troen i sitt hjerte og opplevde en ny tid der inne i brystet. Men så ville de ha det for seg selv. De ville ikke vedkjenne seg det de hadde fått og funnet. Det var skammelig å si det. Det ville kanskje støte mange og skille en fra mang en god venn. De andre ville ta det som en dom over seg selv, at de ikke var kristne, og det syntes du ikke at du kunne våge.

Livet fikk ikke bryte gjennom jordskorpen, og så døde det bort.

Slik gikk det med så mange.

Gikk det slik med deg?

Du mor som fant fred med Gud, si det til mann og barn, slik livet i hjertet krever. Og du far, når du kommer hjem igjen, kanskje fra et møte eller fra en reise eller fra et sted der du var i fare og ropte til Frelseren og fant ham, da må du sette lyset i lysestaken i hjemmet (jf. Matt 5,15) og vedkjenne deg ham som frelste deg.

For øvrig, hvem du enn er: Livet må få komme fram i dagen. Ved det kan du frelse både deg selv og den som hører det (jf. 1 Tim 4,16).

Si dem hva du selv har funnet,
vitne om hva Gud deg gav,
vis dem kjærlighetens kilde,
nådens vell du øser av.

Men skammer du deg over ham, skammer han seg også over deg for englene og for sin himmelske Far (Luk 9,26).

«Hver den som bekjenner meg for menneskene, ham skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen. Men den som fornekter meg for menneskene, ham skal også jeg fornekte for min Far i himmelen» (Matt 10,32–33).

Dette er klare og alvorlige ord.

Men når dette er sagt om å vedkjenne seg Jesus med munnen og vitne om ham med ord, må vi også huske på en annen side av saken, som taler like sterkt til oss: å vitne om ham med livet.

Den som vitner sterkere og djervere om Frelseren med munnen enn med livet, er et dårlig vitne. Og den som i livet fornekter det han sier med munnen, må tie. Vitnesbyrdet med ord må være bygget på vitnesbyrdet med livet.

En kristens liv er det sterkeste og klareste vitnesbyrdet et menneske kan bære fram om Frelseren. Det er også til størst ære for ham og griper de verdslige menneskene dypest, nå mer enn før. For etter hvert som kunnskapen og den kritiske sansen vokser, lærer folk å sette kjensgjerningene høyere enn ord.

Guds folk! Lev da slik, arbeid slik, tjen slik og vær slik der du er, at folk må si om deg: «Han eller hun er kristen, ham eller henne har jeg tillit til.» Da vitner du om Frelseren.

Mor og far! Hvordan det enn går dere, så la det være et av de store målene i livet deres at barna, når de flyr ut av redet og ut i verden, må si med seg selv: «Mor og far var kristne.» Og når de en dag skal møtes og bære dere til graven, må de si det samme. Da har dere vitnet om ham som ga livet for dere, og han vil ikke skamme seg over dere for sin Far i himmelen.

Lev for Jesus, ham du give
livets skjønne ungdomsvår,
gi ham og din manndoms styrke,
ja, og alderdommens år!

Den nye veien

> «Men da de i en drøm ble varslet at de ikke skulle vende tilbake til Herodes, dro de en annen vei hjem til landet sitt» (Matt 2,12).

De vise mennene fikk visshet fra Gud om at de ikke skulle reise samme vei hjem som de kom. Gjorde de det, ville de møte Herodes, som ville drepe den Frelseren de hadde funnet.

Jesus var i fare fra første stund her i verden, og han er i fare hver gang han blir født i et synderhjerte. Derfor kan heller ikke du og jeg, som fant ham, gå den samme veien som før vi fant ham, om vi vil at Jesus skal leve i oss.

Vi må gå en ny vei og søke nytt selskap. Mange har ment, og mener den dag i dag, at de nok kan være kristne uten å gå en ny vei, uten å gi opp det gamle laget og de gamle kameratene. Og så blir de der også etter at de har funnet sin Frelser.

Det er for øvrig påfallende hvordan det verdslige mennesket alltid er seg selv likt: Slik Herodes ville at vismennene skulle komme til ham etter at de hadde funnet Jesus, vil verdslige mennesker så ofte også nå at vi skal komme og være sammen med dem som før vi ble kristne.

Det lyder så forførende og ser så underlig kristelig og riktig ut også: «Du må ikke gå fra oss nå, kanskje vi også blir med.» Eller: «Du vil vel ikke gå fra oss nå, når du tror du er blitt så mye bedre enn oss?»

Mange lar seg lokke av denne falske tonen og denne fristende makten. Og så blir det ikke noe klart skille mellom kristendom og verdslighet. Lys og mørke går sammen til en grå natt. Til sist er det ikke stort som er synd lenger, fordi den Jesus som var født i hjertet, ble myrdet. Eller rettere: Du hadde mistet din Frelser og ditt liv med Gud.

Denne faren lurer med særlig styrke på oss kristne nå. Den mørke, pietistiske tiden, da nesten alt var synd, er nå forbi, og i stedet holder vi på å gå til den andre ytterkanten. Den kristne ungdommen skal være sammen med den verdslige i lag og lek og i det som verre er.

I stedet for frisinn blir det lettsinn. I stedet for sømmelig kledd ungdom blir det pyntedukker på jakt etter den siste og ofte simpleste moten. Og i stedet for kristendom blir det en grå sammenblanding som ikke hører hjemme noe sted.

Om min røst kunne høres, ville jeg rope til alle kristne og be dere være redde for denne veien. Den er rett og slett farlig, ja, mye farligere enn mange tror. Jeg har prøvd den, så jeg vet hva jeg sier. Men han som varslet meg om at jeg måtte vende om, skal ha evig takk.

Det er bedre å være litt for varsom enn litt for lite varsom. Søk selskap med Guds ringe små, med Gud i Bibelen din og i bønnerommet ditt! Det er den veien du og jeg skal gå til vårt hjemland, for å berge vår dyre skatt.

Kom, la oss fatte mod
i Åndens kraft å vandre
til himlen med hverandre,
så blir vår ende god.

Tro og følelser

> «Deretter sier han til Tomas: Rekk fingeren din hit, og se hendene mine. Og rekk hånden din hit, legg den i min side, og vær ikke vantro, men troende!» (Joh 20,27).

I alt liv der et hjerte slår, finnes det følelse. Dør følelsen, dør også livet.

Hver kristen vet hva følelse er når livet i Gud bryter fram i dypet av hjertet hans. Han kjenner det også når Guds nådehånd renser, helliger og fornyer det indre mennesket, og når han legger trøst og nåde i det motløse sinnet.

Den store kunsten er å lære å leve slik at tro og følelse ikke kommer i strid med hverandre. Kommer de i strid, river den ene ned det den andre bygger opp. Men virker de hver på sin plass, vokser en kristen i et sunt og harmonisk liv i Gud.

Selv om disse to kreftene, tro og følelse, først og fremst hører hjemme i kristenlivet, må vi likevel innrømme at de er i arbeid i oss før vi når fram til visshet om frelsen. Og en av de store grunnene til at så mange mennesker går så lenge før de kommer til visshet, er nettopp at de vil oppleve og kjenne samfunnet med Gud før de tror seg frelst.

De vil ha syndefølelsen byttet ut med fred med Gud og et nytt sinn. Først når dette nye er kommet inn i hjertet, vil de tro at de er frelst, ikke før.

Du som har det slik, hør på meg en liten stund!

Du tviler ikke på det Jesus har gjort, og at det også er for deg. Du tror han er din hele og fulle Frelser. Det han har gjort, er nok, så det er ikke der du står fast. Men du er kommet inn i den vanskeligheten at du ikke kan tro deg frelst for Jesu skyld, slik som du nå er. Du vil først få oppleve at du er frelst, og så vil du tro det etterpå.

Du setter følelse i stedet for tro, og så lenge du holder på med det, kommer du aldri lenger enn til å vente og lengte.

Å kor den arme sjela då ennå dårar seg,
som trur at ho kan verta nåden verdig,
som først vil døyda synda og sidan tru på deg
ein gong når hennar betring rett vert ferdig,
som først vil verta heilag og ven og rein og god,
og sterk i tru og kjærleik og von og tolsamt mod
og sidan verta barn i faderhuset!

Slik er det mange som strever helt bakvendt, og derfor finner de ikke fram til fred med Gud.

Veien er å tro seg frelst for Jesu skyld, tvert imot alt det en kjenner.

Som et barn skal du holde fast på det Jesus er og har gjort. Det er nok, fullt nok også for deg. Legg deg helt over på det, på tvers av alt det du kjenner og alt det som vitner imot deg, så vinner du fred og glede i hjertet ditt!

Da kommer den gode følelsen fordi du tror. Slik er det.

«Salige er de som ikke ser, og likevel tror» (Joh 20,29).

Så ond og så hard og så kald som jeg er,
har Faderen meg i den enbårne kjær,
tross alt hva fornuften og vantroen tenker,
Gud nåde og vennskap i Kristus meg skjenker.

Men fristelsen til å sette følelsen i stedet for troen ligger ikke bare nær for dem som har særlig lett for å se på seg selv og leve etter det de kjenner. Det finnes også en finere avvei, som det er lett for en kristen å fare vill inn på. Det er vanskelig å finne ord for tanken her, men jeg vil prøve.

Når vi har vært kristne en kortere eller lengre tid og mener om oss selv at vi både har erfart og lært noe i Guds skole, vil vi så gjerne slippe å stå fram for Gud som nybegynnere og tro akkurat som første gangen.

Det ligger så nær å søke etter noe i oss selv som kan hjelpe troen, noe i kristendommen vår, noe av det vi har opplevd. Vi har ikke lyst til å leve av tro alene. Vi vil så gjerne at det vi ser og kjenner i oss selv, skal være oss til litt trøst.

Faller vi for denne fristelsen, ja, så er vi glade hver gang vi synes vi er noenlunde bra kristne, når vi har lyst til å be, bruke Guds ord og gjøre det gode. Da vitner vi frimodig om at vi har det godt med Gud og tror oss frelst i ham.

Men her vil kanskje noen spørre: Er det galt å glede seg når en kjenner at det gode rører seg i hjertet, og når en også kjenner trang til å gjøre godt?

Nei, det er ikke galt. Det er rett å glede seg over det som er godt. Men her er et «men». Det kommer tider i livet, selv for den beste kristne, da en ikke kjenner det som er godt. Tvert imot kjenner en bare det som er vondt.

Den hellige mannen som skrev salmen «Jesus, din søte forening å smake», sier også: «Vis meg rett klarlig min jammer og møye, vis meg fordervelsens avgrunn i meg!»

Når en kristen ser inn i fordervelsens avgrunn i sitt liv, blir det ikke mye av gode følelser. Da kjennes alt sviende vondt. Da synes alt godt å være langt borte, og det vonde synes å leve i hver krok av hjertet.

Hvordan går det da?

Ja, da vet mange seg ingen råd. Da mister de gleden, samvittigheten blir sår og sjelen skjelvende redd. Der troen en gang skapte glede og fred, bor nå sorg og tvil.

Så står vi og undrer oss over hva grunnen kan være, og vi ser ikke at vi har bygd mer på det gode vi kjente i oss. Det er i slike tider vi er på vei til Sinai, bort fra Golgata. Vi setter følelsen på den plassen der troen skulle være konge alene.

Var det ikke ved tro alene vi fikk fred første gangen? Da hadde vi vel ikke noe kristelig i oss å trøste oss med? Men slik vi tok imot Kristus, slik skal vi også vandre i ham (Kol 2,6).

Kommer vi bort fra denne livsregelen, vil det gå med oss slik det står i et vers:

På nåden i mitt hjerte
en tid jeg støttet meg,
men snart ved syndens smerte
min fred helt tapte seg.
Jeg var da vel fornøyet
når rørt jeg følte meg,
men var jeg mindre bøyet,
min ro snart fjernet seg.

På denne måten lever mange sitt kristenliv også nå. Men la oss se om vi kan komme dit den samme sangeren kom, når han senere synger:

Vel føler jeg en skiften,
det ofte veksler om,
snart varm og rørt av Skriften,
snart kald og død og tom.
Men jeg har lært betrakte:
hos Gud det skifter ei,
og har nå lært forakte
mitt hjertes ja og nei.

Måtte vi lære mer av dette: ikke å bry oss om hjertets ja og nei. Da ville vi oftere oppleve at gleden og freden ikke har sin grunn i det vi kjenner, men i det vi tror. Da kommer følelsene og livets høyeste lykke til oss ved troen og den ånd og kraft som ligger i evangeliet. Da kommer troen og følelsen på sin rette plass og bærer oss framover gjennom livet.

————————

Det som kanskje mer enn noe annet fører oss inn på den avveien vi her har nevnt, er den falske tanken at en kristen ikke skal kjenne noe annet enn det som er godt. Vi glemmer så ofte at livet er nødt til å kjenne alt det støter sammen med. Og er det sant at vi er frelste syndere, er det også sant at vi er ufullkomne kristne, som er nødt til å kjenne også det som er vondt.

Paulus sier om seg selv: «Men i lemmene mine ser jeg en annen lov, som strider mot loven i mitt sinn, og som tar meg til fange under syndens lov, som er i mine lemmer» (Rom 7,23).

Syndens lov, som var i lemmene hans og stred mot loven i sinnet, skapte sorg i hjertet. Det var ikke gode følelser, men det var følelser skapt ved tro.

En kristen kjenner smerte over alt i livet sitt som er syndig og ufullkomment. Denne smerten tvinger ham i kne for Gud med klage og bønn. Slik hjelper denne følelsen en kristen til å krype til korset og se bort fra seg selv, til Jesus, sin eneste Frelser.

Den vonde følelsen skaper trang etter hjelp og gjør oss små i egne øyne og trengende etter nåden. Uten denne tvingende trangen, som kommer av vår egen avmakt, ville vi bli selvgode og gå bort fra Jesus.

Når vi så får legge av oss alt som trykker og kjennes vondt, stiger ånden med jubel på lette vinger opp til Gud igjen.

Slik går en kristen hjem til Gud.

En gang skal vi få leve uten tro, og da skal vi heller ikke kjenne noe vondt. Da har vi nådd målet for troen vår.

Hvor det blir godt å lande
ved himlens stille kyst,
og ei med tårer blande
sin sang ved Jesu bryst!

I Kristus

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8,1).

Det er mange mennesker som søker Gud med ett stort ønske: å bli frelst. Men det ser ikke ut til at de lykkes.

Grunnen til at du blir gående og lete uten å finne, er ikke at du ikke søker ærlig. Det er heller ikke at du tviler på det Jesus har gjort. Det som er så vanskelig å få klarhet i, er om du eier Jesus ved en levende tro.

Egentlig er du viss på at det Jesus har gjort, er fullt nok til frelse både for deg og for alle de andre. Feilen ligger ikke hos ham, den ligger hos deg: Hos ham er det rett, men med meg er det ikke rett.

Det er mange som ser stort på Jesus og tror at han er fullt nok til frelse. Når de likevel ikke tør tro at de er Guds barn, er det fordi de ikke vet om de er i Kristus Jesus. Og egentlig er det dette som er avgjørende for oss. Hva hjelper det deg eller meg at Jesus har gjort alt, når vi ikke har funnet ham og eier ham som vår?

Heller ikke en kristen som en gang fant ham, kan bli ferdig med dette spørsmålet.

Det er som en revisjon av regnskapsboka for livet vårt, som vi må ta igjen og igjen, som en kjølhaling av livsskuta vår for å holde bunnen ren.

Hva er det å være i Kristus?

Svaret kan vel formes på forskjellige måter. Vi kan si at den som tror, den som blir drevet av Guds Ånd, den som ved Åndens kraft er frigjort fra syndens og dødens lov, han er i Kristus.

Men alt dette hjelper oss ikke når vi møter storm og mørke på livets hav, og når bølge på bølge bryter over livsbåten vår. I slike tider våkner spørsmålet: Tror jeg? Blir jeg drevet av Guds Ånd? Er jeg frigjort fra syndens og dødens lov? Vitner Guds Ånd med min ånd at jeg er Guds barn?

Kan du da alltid svare?

Jeg kan ikke.

Men i slike tider har et nytt spørsmål dukket opp for meg, og svaret jeg da har kunnet gi, har løst meg og gjort meg glad. Det samme spørsmålet vil jeg stille deg, du som ikke kan bli klar over om du er i Kristus eller ikke.

Hvilket spørsmål er det?

Jo, det er dette: Kan du være foruten Jesus? Kan du leve uten ham?

Jeg mener ikke om du kan være foruten ham i snakk, på møter, i kirken eller i tankene dine. Men kan du være foruten ham i ditt indre menneske? Kan du leve uten ham?

På dette spørsmålet kan alle kristne svare: Nei, det kan jeg ikke!

Hvordan det enn er, til Jesus må du gå: i glede og i sorg, når du tror og når du tviler, når du synes alt er forbi, og når alt synes å være klar dag. Når du kjenner vondt eller godt, når du kjenner deg varm eller kald.

Der hos Jesus må du være. Der klager du, der gråter du, der legger du fram alt det som er tungt og sårt, syndig, feilgjort og forsømt. Ja, om du ikke våger å tro at du er et Guds barn, må du likevel til Jesus.

Ikke fordi du skal, men fordi du ikke kan la det være.

Lever du slik sammen med Jesus?

Kan du svare ja her, er du en av de lykkelige som er i Kristus. Da har du også løftet over livet ditt om at du er frikjent og frelst.

Den trøsten har du rett til å holde fast ved.

Lev da ditt liv ved Guds hjerte,
hvil deg i Frelserens favn,
ingen som han kjenner smerte,
ingen som han kjenner savn.

Om Ludvig Hope

1871–1954

Ludvig Hope (1871–1954) ble født 17. januar 1871 i Masfjorden i Nordhordland, som sønn av bonden Mons Ivarson Hope. Allerede i tenårene begynte han å reise som predikant, og han ble den ledende skikkelsen i Norsk Luthersk Misjonssamband i en hel mannsalder – som forkynner, forfatter og veiviser for lekmannsbevegelsen. Fra 1931 til 1936 var han generalsekretær i sambandet.

Hope kjempet for lekfolkets rett og frihet i kirken, og han var med på å vinne fram «nattverdens frigivelse» i 1913. Under okkupasjonen var han en av lederne i kirkekampen: Han var med og stiftet Kristent samråd i 1940 og satt i den midlertidige kirkeledelsen fra 1942. Han døde i Oslo 26. oktober 1954.

Ved siden av de kirkepolitiske skriftene skrev Hope mange oppbyggelige bøker, med klar forkynnelse av lov og evangelium og stor omsorg for den vakte synder som strever etter fred med Gud. Hans samlede skrifter kom ut i ni bind i 1945–48.